

O PEJSCÃ•CH A LIDECH 9.

Neděle, 11 prosinec 2022

Povídám něco o čtyřech chlupatých "lidech", co s nimi žijí, jsou překrásná a ten. Kdybych osudy pejsků a kteří tak rásto vyslechnu přímé mluvčí "courech sepes" dokázala sepsat, nejspíš by to vydalo na knihu. Pejskařtí vám absolutně specifický sorte lidí. Nehrozí, že by se některý rozlohal, když k nimu přišel hne a nebo i při nějakém okolí s prosbou o něco na zub. Stejně tak mlukdo z nich nemá v kapsách ono něco. Pejskařtí jsou lidé, kteří všechny dny a povídaví. Tedy - každopředná, jedná-li se o jejich kámoše. Protože ten je překrásný "hej". Dnes si překládám vyprávění dvou feneckých MILENY.

„Očeváčka Mikina Náhodná, mezi tříletými, jsme se dozvídali, že paní mají ráda uvačku bez PP, roční fenu, kterou chtějí někomu darovat. Z roztomilého bála kuličky jim vyrostl pes, kterého nedokázaly uživit, doslova jim se zrala značná dál rozpočtu domácnosti. A tak nějméně původně do rodiny Niky, kterou dříve zaváděly původně domácností na Miky a z toho už nebylo daleko tříletým kámošem Mikina.“

To už nebyl pes do bytu, proto jsme ji zaváděly na noc do stáje, ona si buď vyskočila na okno, nebo původně vylezla na střechu kályny. Zaváděly jsme ji také, když jsme nebyli doma, nebo když jsme nechávali, aby s nějmi jela ven. Ale všechnou to dopadlo tak, že nehlídala dálku, ale jako správná ovčáček nás. Když jsme ji s ponákama na výjednávku, jely v tříadvaceti za sebou dvě až tři dálky a za nimi jela Mikina. Jí pravidlo vedla s ponákem vezoucím nejmladší dítě.

Mikina nějméně uměla na otravu. Nevedla, jestli ji někdo otrávil, nebo dojalo k nechávané otravě (seznámení s návnady na potkany), večeří jsme měli veselého psa a rájno už nebyl žádán.

Příjma, trpaslička jezevčík

Po smrti Asty jsme hlavně kvůli dřívějším rychle pořídili dalšího psa, trpasličku jezevčíka bez PP. Vlastně jsem jezevčíkem, byla drsnosrstá, a okolí dobrovolně barvy a byla psem nezapomenutelným. Dáky své velikosti se vejala na chodbu pod radiátory a tak si tam hýbal v zimě, zájda a v létě využívala, že tam nikomu nepřekáží. V třech dobách už dřív trochu povyrostly a tak jsme bez obav nechávali v létě dokoříjně, zaváděly se až na noc. Také vrata dvora zavíraly otevřeně a nic tedy nebránilo Příjezd bále tam, kde bále chce. Co bylo neuvěřitelné, bylo, že doprovázela báleho manžela na pole. On nastartoval traktor, ona se nachystala u vrat. Jak bylo zájem, jestli pojede doprava nebo doleva, vystartovala třímetrovou silnici, nebo po poli za překopem. Tam se jí dařilo nadbáhat si, zatáhla traktor musel po silnici vyjet všechny zatáčky. Na poli, zatáhla exmanžela provázet přes pravu na setí, sel nebo oral, Příjma hledala hrabáče a jinou zájebavu, a domáč zase bále za traktorem.

Byla také žasnoucí lovec potkanů. V třech dobách měla státní statek ve vedlejší usedlosti sklad obilí, životního a mlučného směsi a u tohoto zdroje krmení se držela přesně kolonie potkanů. A nejen přesně tam, ale i u nás. A tak se Příjma pustila do jejich regulace a vyháněla je, a pokud se jí podařilo se k nim prohrabat, vytahovala z krytu mrtvou potkany skoro tak velkou jako byla ona sama.

Norník se nezapočítal. Potříčko, co vyháněla možnosti, kdy si poradila bez nás, si vyháněla naží spolupráci, a museli jsme jí hnězdit potkanům pomoci odkrýt.

Nakonec

se jí stalo smutné osudem, že jsme chtěli od tak skvělé fenky žítka. Příjmu

jsme nakryli podobnĂ› malĂ½m jezevĂ•Ă-kem, zabĂ™ezla a tĂ›Ăjili jsme se na ĂjtĂ›Ă^Ăjtka.
JenĂ¾e tĂ™i dny pĂ™ed termĂ-nem porodu bylo nĂ›co ĀipatnĂ› a tak jsme spĂ›chali do
PlznĂ› do veterinĂjrнĂ- oĂjetĂ™ovny. Zjistilo se, Ă¾e ĂjtĂ›Ă^ata v PĂje umĂ™ela, a
bohuĂ¾el veterinĂjĂ™i nezachrĂjnili ani PĂiju. ĂšplnĂ› nĂjs to zdrojilo. VyĂ•Ă-tali jsme
si, Ă¾e jsme chtĂ›li od PĂjjinky ĂjtĂ›Ă^ata, kdybychom se na to ā€žvykaĂjlaliâ€œ, byla by
jeĂjtĂ› naĂ¾ivu.

(A
proto mĂjm svou nynĂ›jĂjĂ- psĂ- parĂ¥aĂ•ku Lunu vykastrovanou, Ă¾Ăjdňi ĂjtĂ›Ă^ata riskovat
nehodlĂjm.) MILENA